

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 191.

61de Møde.

Afredagen den 10de Mai.

(Fortf.)

Beskyldning (fortsat): Det forekommer mig derfor, at disse Grundsatninger, som hidtil have været de gjældende i vor Lovgivning med Hensyn til Afgiften af faste Eiendomme i Kjøbstæderne, slet ikke ere traadte frem i dette Lovudkast, men at man aldeles er afvejet derfra. Man har lagt Afgiften paa Skibene, uden Hensyn til den Værdi, som Skibene have; man har blot sagt, at af hver Commercelast skal der betales saa og saa meget i Afgift. Man har heller ikke taget Hensyn til, hvorvidt Rhederne have nogen Indtægt af Skibene. Jeg troer derfor, at den Grundsatning, som udtaler sig her i Lovudkastet, stemmer hverken med almindelige Besætnings-Grundsatninger eller med de Grundsatninger for Besætningen, som finde Sted i vor Lovgivning. Og seer jeg nu hen til det Resultat, som derved er fremkommet, da forekommer det mig, at deri er en Synderlighed; thi man har sagt: Skibseierne, der ifølge Frd. 5te Juni 1848 ikke have betalt Krigsskat, idetmindste kun tildeels, bør derfor nu, da der skal paalægges en ny Krigsskat, ikke være frie; men paa den anden Side har man sagt: Skibseierne bør ikke betale 2 Gange Krigsskat, og man har derfor fritaget dem for Næringskrigsskatten. At disse Anskuelse forsaavidt ere rigtige, at der ingen Grund er til at fritage Skibseierne for Afgift, eller at paalægge dem at betale den 2 Gange, det maa man vistnok anerkende for fuldkommen rigtigt. Men, naar man dernæst beskatter Skibene og fritager Eierne for Næringskrigsskat, og den Andeel af Næringskrigsskatten, som skal udredes af den By, hvor Skibseieren boer, ikke bliver nedsat, men vedbliver at være den samme, saa komme jo de andre Indvaanere i denne By til at bære

en større Andeel end den, de vilde have baaret efter Frd. 5te Juni 1848, og dette forekommer mig ikke at være billigt, ligesom det ogsaa forekommer mig, at man deraf kunde hente Vink om, hvorledes man kunde have ansat Skibseierne til Krigsskat, idet det synes mig, at, ligesaavel som man har bestemt, at Næringskrigsskat skal betales af Procuratorer, Læger osv., saaledes kunde man ogsaa have bestemt, at Skibseierne skulde betale Næringskrigsskat, og man vilde derved have truffet Indtægten, Noget, som jeg troer er den rette Maade at beskaffe paa.

Jeg skal dernæst vende mig til en anden Deel af Loven, som angaaer Udstedelsen af Creditbeviser, og hvorom Udvalget ikke har yttret sig i Indstillingen, men hvilken Deel af Loven forekommer mig at frembyde Stof til meget alvorlige Betragtninger. Man har nemlig ved Creditbeviserne til Hensigt at discontere Skatten eller at gjøre det muligt for Regjeringen til enhver Tid at være raadig over det Beløb, som Staten skal afgive, for end den bliver indbetalt paa Amistuerne eller til Regjeringens Dybeborsebetjente, og man har derfor taget denne Bestemmelse om at udstede Creditbeviser, som i Grunden jo ere rentebærende Gjældsbeviser, og som skulde modtages i Betaling af selve Krigsskatten. Det er bekendt, at der om denne sidstnævnte Bestemmelse opstod Uenighed mellem Regjeringen og Banken, og at det endte med en Overenskomst, hvis Resultat er optaget i Forordningen af 5te Juni 1848 og med de samme Ord er gaaet over i det nærværende Lovudkast. Da dette Spørgsmaal kun foreligger indirecte, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa at undersøge, hvem der havde Ret i denne Strid, skjøndt jeg beskænder mig til den Mening, at Regjeringen har, uden at gjøre Indgreb i Bankens Control, Ret til at lade disse Beviser modtage som Betaling for Skatter; men det forekommer mig, at Bankens Bestyrelse, naar den i